

Αριθμός απόφασης 467/2016
ΤΟ ΕΙΡΗΝΟΔΙΚΕΙΟ ΛΑΜΙΑΣ

✓
ΑΠΟΦΑΣΗ
ΑΠΟ ΤΟ ΕΙΡΗΝΟΔΙΚΕΙΟ
ΛΑΜΙΑΣ

του γίνετο Πλημψία του

Συγκροτήθηκε από την Ειρηνοδίκη Λαμίας Παρασκευή Δουλγέρη και τη Γραμματέα Ευανθία Καρατράντα.

ΜΑΡΙΑΣ ΑΝΔΡΕΟΥ

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 3 Δεκεμβρίου 2015 για να δικάσει την παρακάτω υπόθεση μεταξύ:

- ΤΩΝ ΕΝΑΦΟΝΤΩΝ:
- 1) ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΚΟΥΤΣΟΜΠΙΝΑ του Βασίλειου,
 - 2) ΣΩΤΗΡΙΟΥ ΚΑΡΑΣΤΕΡΓΙΟΥ του Νικολάου,
 - 3) ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΚΡΑΝΑ του Γεωργίου,
 - 4) ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΤΣΑΡΟΥ του Ζήση,
 - 5) ΔΙΩΑΝΝΑΣ ΜΥΛΩΝΑ του Δήμου,
 - 6) ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ του Ευθυμίου,
 - 7) ΚΑΛΛΙΟΠΗΣ ΖΑΓΟΡΕΣΙΟΥ του Θωμά,
 - 8) ΠΑΤΡΟΥΛΑΣ ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΥ του Αριστέδη,
 - 9) ΑΝΤΩΝΙΑΣ ΑΝΤΩΝΟΥΣΑΚΗ του Γεωργίου,
 - 10) ΙΩΑΝΝΗ ΜΠΟΗ του Κωνσταντίνου,
 - 11) ΒΥΑΓΓΕΛΟΥ ΚΟΥΡΤΗ του Αποστόλου,
 - 12) ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΣΤΡΙΦΤΟΥ του Χρήστου,
 - 13) ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΣΟΥΦΛΕΡΗ του Κωνσταντίνου,
 - 14) ΣΟΦΙΑΣ ΧΑΡΩΝΗ του Θωμά,
 - 15) ΜΑΡΙΑΣ ΚΟΡΚΟΒΕΛΟΥ του Ευαγγέλου,
 - 16) ΑΠΟΣΤΟΛΙΑΣ ΧΑΝΤΖΗΓΙΑΝΝΗ του Γεωργίου,
 - 17) ΑΘΑΝΑΣΙΑΣ ΜΠΛΟΥΧΑΡΗ του Ανδρέα,
 - 18) ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΣ ΠΗΠΕΛΙΑ του Παναγιώτη,
 - 19) ΒΑΣΙΛΙΚΗΣ ΠΕΡΙΒΟΛΙΩΤΗ του Δημητρίου,
 - 20) ΑΘΗΝΑΣ ΣΤΕΦΟΠΟΥΛΟΥ του Ευθυμίου,
 - 21) ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΗ του Αποστόλου,
 - 22) ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΡΑΜΙΩΤΗ του Αναστασίου,
 - 23) ΤΗΛΕΜΑΧΟΥ ΠΑΤΗΘΡΑ του Κωνσταντίνου,
 - 24) ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΓΙΟΛΔΑΣΗ του Κωνσταντίνου,
 - 25) ΤΑΣΙΑΡΧΗ ΜΗΤΣΟΠΟΥΛΟΥ του Ιωάννη,
 - 26) ΒΥΑΓΓΕΛΟΥ ΚΟΥΡΚΟΒΕΛΟΥ του Γεωργίου,
 - 27) ΑΘΑΝΑΣΙΑΣ ΣΙΟΥΤΑ του Ευσταθίου,
 - 28) ΜΑΡΙΑΣ ΜΑΝΤΕ του Νικολάου,
 - 29) ΔΕΣΠΟΙΝΑΣ

ΕΙΡΗΝΟΔΙΚΗ ΛΑΜΙΑΣ
Παρασκευή Δουλγέρη
Γραμματέα Ευανθία Καρατράντα

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ του Κωνσταντίνου, (30) ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑΣ
 ΖΑΡΙΚΑ του Ιωάννη, (31) ΙΩΑΝΝΗ ΣΥΡΑΚΗ του Βασίλειου, (32)
 ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΣΠΑΝΟΥ του Δημητρίου, (33) ΒΑΣΙΛΙΚΗΣ
 ΜΑΡΜΑΤΖΑΚΟΥ του Αποστόλου και (34) ΠΑΝΑΓΙΩΤΗ
 ΚΟΥΛΜΠΗΡΗ του Δημητρίου, απέναντων κατοίκων Λαμίας, οι οποίοι
 παραστάθηκαν στο Δικαστήριο διά του πληρεξουσίου τους δικηγόρου,
 του Δ.Σ. Λαμίας, Θεμιστοκλή Αρκουμάνη.

ΤΟΥ ΕΝΑΓΟΜΕΝΟΥ: Οργανισμού Τοπικής Αυτοδιοίκησης με την
 επωνυμία «ΔΗΜΟΣ ΛΑΜΙΕΩΝ», που εδρεύει στη Λαμία και
 εκπροσωπείται νόμιμα από τον Δήμαρχό του, ο οποίος παραστάθηκε στο
 Δικαστήριο διά της πληρεξουσίας του δικηγόρου, του Δ.Σ. Λαμίας,
 Ζωής Αγγελικοπούλου.

Οι ενάγοντες με την από 29-5-2015 αγωγή τους που κατατέθηκε στη
 γραμματεία του Δικαστηρίου αυτού με αριθμό έκθεσης κατάθεσης
 569/2015 ζητήσαν όσα αναφέρονται σ' αυτή.

Κατά την ακρόαση της υπόθεσης από το σχετικό πινάκιο στη σειρά
 της και κατά τη συζήτησή της στο ακροατήριο οι πληρεξούσιοι
 δικηγόροι των διαδίκων ζήτησαν να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται στα
 πρακτικά και στις έγγραφες προτάσεις τους.

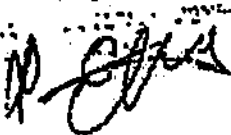
ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Η αρχή του κοινωνικού κράτους, δικαίου λειτουργεί
 συμπληρωματικά ως προς τα ρητά κατοχυρωμένα κοινωνικά
 δικαιώματα, συνιστώντας ένα γενικό δικαίωμα για κοινωνική
 αλληλεγγύη κατ' αναλογία με την λειτουργία την οποία επιτελεί το
 άρθρο 5 παρ.1 ως προς τα ατομικά δικαιώματα. Η εν λόγω αρχή και τα
 κοινωνικά δικαιώματα συνιστούν δεσμευτικούς κανόνες για την κρατική
 εξουσία, ιδιαίτερα τη νομοθετική, προς την κατεύθυνση κατοχύρωσης

[Handwritten signature]

της πληρέστερης δυνατής κοινωνικής προστασίας. Τα κοινωνικά δικαιώματα θεωρούνται μάλιστα ως «καπαράγρακτα», ως δεσμεύοντα δηλαδή την άσκηση όλων των συνταγματικών εξουσιών, τόσο του αναθεωρητικού, όσο και του κοινού νομοθέτη. Εξάλλου, τα κοινωνικά δικαιώματα είναι θεμελιώδη, εξίσου με τα ατομικά και τα πολιτικά και παράγουν κατά την επικρατούσα στη θεωρία άποψη ένα «σχετικό κοινωνικό κεκτημένο», η αξία και η προστατευτική λειτουργία του οποίου πρέπει να αναδεικνύονται ακόμη περισσότερο σε συνθήκες οικονομικής κρίσης, όταν οι πολίτες βάζονται περισσότερο. Περαιτέρω στο άρθρο 106 του Συντάγματος ορίζεται ότι «για την εδραίωση της κοινωνικής ειρήνης και την προστασία του γενικού συμφέροντος το Κράτος προγραμματίζει και συντονίζει την οικονομική δραστηριότητα στη χώρα, επιδιώκοντας να εξασφαλίσει την οικονομική ανάπτυξη όλων των τομέων της εθνικής οικονομίας». Από την εν λόγω διάταξη απορρέει η συνταγματική επιταγή για ισόρροπη οικονομική ανάπτυξη με διασφάλιση των συνθηκών κοινωνικής ειρήνης, η οποία δεσμεύει όλα τα κρατικά όργανα και πρακτικά του νομοθέτη, περιορίζοντας το εύρος των επιτρεπτέων επιλογών του. Η παραπάνω συνταγματική επιταγή θέτει δυο όρια στον νομοθέτη. Πρώτον δεν είναι επιτρεπτή η θέσπιση νομοθετικών μέτρων τα οποία, ανεξαρτήτως του επιδιωκόμενου μ' αυτά σκοπού δημοσίου συμφέροντος, συνεπάγονται σοβαρή διατάραξη της κοινωνικής ειρήνης, δηλαδή καταλήγουν σε αποτέλεσμα ενδίας αντίθετο προς το σκοπό της συνταγματικής διάταξης. Ως σοβαρή διατάραξη της κοινωνικής ειρήνης πρέπει να νοηθεί εξίσου η δραματική επιδείνωση των συνθηκών κοινωνικής διαβίωσης (όπως αύξηση του αριθμού των ανέργων, των αστέγων, όσων διαβιών κάτω από το όριο της φτώχειας), όσο και η διατάραξη της δημόσιας τάξης ασφαλείας (όπως βίαιες ενέργειες διαμαρτυρίας, αύξηση εγκληματικότητας κλπ) που

απορρέει από την επιδείνωση των κοινωνικών συνθηκών. Δεύτερον δεν είναι επιτρεπτή η θέσπιση νομοθετικών μέτρων τα οποία συνεπάγονται δραματική συρρίκνωση της εθνικής οικονομίας και του διαθέσιμου εισοδήματος επιχειρήσεων και νοικοκυριών, προκειμένου να εξυπηρετηθεί μονομερώς ορισμένος έστω και δημοσίου συμφέροντος οικονομικός σκοπός. Ιδίως δεν είναι επιτρεπτή η θέσπιση μέτρων που επιδιώκουν τη διάσωση των δημοσίων οικονομικών επί θυσία της ιδιωτικής αυτονομίας. Αντιθέτως, όπως συνάγεται από τη συνταγματική διάταξη, το γενικό συμφέρον δεν ταυτίζεται με το αμείωτο δημοσιονομικό ούτε μόνο με το συμφέρον της δημόσιας οικονομίας αλλά απαιτεί να διασφαλιστεί η ισορροπη ανάπτυξη τόσο της δημόσιας όσο και της ιδιωτικής οικονομίας. Περαιτέρω στο άρθρο 4 παρ. 5 του Σ. ορίζεται ότι: « Οι Έλληνες πολίτες αντιμετωπίζουν χωρίς διακρίσεις στα δημόσια βάρη, ανάλογα με τις δυνάμεις τους». Στο άρθρο 25 παρ. 1 ορίζεται ότι: « Τα δικαιώματα του ανθρώπου ως ατόμου και ως μέλους του κοινωνικού συνόλου και η αρχή του κοινωνικού κράτους, δικαίου ταλανί υπό την εγγύηση του Κράτους. Όλα τα κρατικά όργανα υποχρεούνται να διασφαλίζουν την ανεμπόδιστη αποτελεσματική άσκηση τους. Τα δικαιώματα αυτά ισχύουν και στις σχέσεις μεταξύ ιδιωτών στις οποίες προσιδιάζουν. Οι κάθε είδους περιορισμοί που μπορούν κατά το Σύνταγμα να επιβληθούν στα δικαιώματα αυτά πρέπει να προβλέπονται είτε απευθείας από το Σύνταγμα είτε από το νόμο, εφόσον υπάρχει επιφύλαξη υπέρ αυτού και να σέβονται την αρχή της αναλογικότητας» και στην παρ. 4 του ίδιου άρθρου « Το κράτος δικαίωσ δικαιούται να αξιώνει από όλους τους πολίτες την εκπλήρωση του χρέους της κοινωνικής και εθνικής αλληλεγγύης». Από το συνδυασμό των ως άνω διατάξεων συνάγεται ότι ο νομοθέτης δύναται κατ' αρχήν να επιβάλλει στους πολίτες προς εκπλήρωση του χρέους της κοινωνικής

και εθνικής αλληλεγγύης επιβαρύνσεις για την αντιμετώπιση ορισμένης επείγουσας ανάγκης ή κατάστασης κρίσης, υπό την προϋπόθεση ωστόσο ότι έχουν περιορισμένη διάρκεια, ότι είναι πρόσφορες και αναγκαίες για την επίτευξη του επιδιωκόμενου σκοπού δημοσίου συμφέροντος και όχι δυσανάλογες σε σχέση προς αυτόν, ότι είναι επαρκώς αιτιολογημένες, και ότι κατανέμονται ισότιμα μεταξύ όλων των πολιτών των απασχολούμενων τόσο στο δημόσιο, όσο και στον ιδιωτικό τομέα, καθώς και των ασκούντων ελεύθερο επάγγελμα, ανάλογα με τις δυνάμεις του καθενός. Επομένως δεν είναι επιτρεπτό η επιβάρυνση από τα μέτρα που λαμβάνονται προς αντιμετώπιση της δυσμενούς και παρατεταμένης οικονομικής συγκυρίας να κατανέμεται πάντοτε σε συγκεκριμένες κατηγορίες πολιτών, οι οποίοι, κατά κανόνα, είναι συντεταγμένοι προς τις υποχρεώσεις τους και να ευνοούνται άλλες κατηγορίες από την ασυνέπεια των οποίων κυρίως στο πεδίο της εκδήλωσης των φορολογικών τους υποχρεώσεων προκαλείται σε μεγάλο ποσοστό η δυσμενής αυτή συγκυρία (Ολ. ΣτΕ 1286/2012), ούτε, κατά μείζονα λόγο, η εισφρακτική νέων επιβαρύνσεων σε βάρος των ίδιων κατηγοριών πολιτών (π.χ. διαδοχικές μειώσεις αποδοχών και συντάξεων), εάν τα προηγούμενα αποδεχθήσαν πρόσφορα κι εφόσον με τα νέα μέτρα οι ίδιες κατηγορίες πολιτών υφίστανται υπέρμετρη απώλεια του προηγούμενου διαθέσιμου εισοδήματός τους. Τοίτο μάλιστα ιδίως όταν οι εν λόγω μειώσεις επέρχονται αφηνιδιατικά και κλονίζουν ριζικά την οικονομική κατάσταση των ατόμων ή ανατρέτουν καταστάσεις στις οποίες αυτά είχαν καλόπιστα αποβλέπει (βλ. σχετ. μελέτη Κώστα Χ. Χρυσόγονου- Ακριτά Καϊδατζή, Οριοθέτηση εισαγωγικών σκέψεων για την αντισυνταγματικότητα του ν. 4093/2012 για το Μεσοπρόθεσμο και τα μέτρα εφαρμογής του, ΝοΒ 2012 τ.60 σελ. 1682-εκ.). Περαιτέρω κατά το άρθρο 1 του Πρώτου Προσθέτου

Πρωτοκόλλου της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως για την προστασία των δικαιωμάτων του ανθρώπου και των θεμελιωδών ελευθεριών (Ε.Σ.Δ.Α.), το οποίο κυρώθηκε μαζί με τη Σύμβαση, με το άρθρο πρώτο του ν.δ. 53/1974 (Α' 256), ορίζεται ότι «Παν φυσικόν ή νομικόν πρόσωπον δικαιούται σεβασμού της περιουσίας του. Ουδείς δύναται να στερηθή της ιδιοκτησίας αυτού ειμή δια λόγους δημοσίας αφελείας και υπό τους προβλεπόμενους υπό του νόμου και των γενικών αρχών του διεθνούς δικαίου όρους. Αι προαναφερόμεναι διατάξεις δεν θίγουσι το δικαίωμα παντός Κράτους όπως θέσθι εν ισχύ νόμους ους ήθελε κρίνει αναγκαίον προς ρύθμισιν της χρήσεως αγαθών συμφώνως προς το δημόσιον συμφέρον ή προς εξασφάλισιν της καταβολής φόρων ή άλλων εισφορών ή προστίμων». Το εν λόγω Πρωτόκολλο κυρώθηκε μαζί με την Σύμβαση, με το άρθρο πρώτο του ν.δ. 53/1974 και έχει ως εκ τούτου υπερομοθετική ισχύ κατ' άρθρο 28 παρ. 1 εδ. α' του Συντάγματος. Με τις διατάξεις αυτές κατοχυρώνεται ο σεβασμός της περιουσίας του προσώπου, το οποίο μπορεί να τη σταρηθεί μόνον για λόγους δημοσίας αφελείας. Στην έννοια της περιουσίας, η οποία έχει αυτόνομο περιεχόμενο, ανεξάρτητο από την τυπική κατάσταση των επιμέρους περιουσιακών δικαιωμάτων στο εσωτερικό δίκαιο, περιλαμβάνονται όχι μόνον τα εμπράγματα δικαιώματα, αλλά και όλα τα δικαιώματα «περιουσιακής φύσεως», καθώς και τα εκκτημένα «οικονομικά συμφέροντα». Καλύπτονται, κατ' αυτόν τον τρόπο, και τα ενοχικής φύσεως περιουσιακά δικαιώματα και, ειδικότερα, απαιτήσεις που απορρέουν από έννομες σχέσεις του δημοσίου ή ιδιωτικού δικαίου, είτε αναγνωρισμένες με δικαστική ή διαιτητική απόφαση, είτε απλώς γέννημένες κατὰ το εθνικό δίκαιο, εφόσον υπάρχει νόμιμη προσδοκία, με βάση το ισχύον, έως την προσφυγή στο δικαστήριο, δίκαιο, ότι μπορούν να ικανοποιηθούν δικαστικώς, εφόσον, δηλαδή, υφίσταται

12 2016 13:21 2291023288

σχετικώς μια επαρκής νομική βάση στο εσωτερικό δίκαιο του συμβαλλόμενου κράτους, προϋπόθεση που συνιέχει, ιδίως, όταν η απαίτηση θεμελιώνεται σε νομοθετική ή κανονιστική διάταξη ή σε παγιωμένη νομολογία των δικαιοδοτικών οργάνων του συμβαλλόμενου κράτους. Εν όψει των ανωτέρω περιουσία, κατά την έννοια του άρθρου 1 του Πρώτου Προσθέτου Πρωτοκόλλου, αποτελεί και η αξίωση για καταβολή προβλεπόμενων από τη νομοθεσία του συμβαλλόμενου κράτους αποδοχών, εφ' όσον συντρέχουν οι προβλεπόμενες για την καταβολή τους προϋποθέσεις (βλ. αποφάσεις Ε.Δ.Δ.Α. Kechko κατά Ουκρανίας, της 8.2.2006, σκέψεις 23 και 26, Vilho Eskelinen και λοιποί κατά Φινλανδίας, της 19.4.2007, σκέψη 94). Πάντως με το άρθρο 1 του Πρώτου Προσθέτου Πρωτοκόλλου δεν κατοχυρώνεται δικαίωμα σε μισθό ή σύνταξη ορισμένου ύψους (βλ. Ε.Δ.Δ.Α. Αθανάσιος Κανάκης κ.ά. κατά Ελλάδος, της 20.9.2001, Juhanī Saarinen κατά Φινλανδίας, No.69136/01, Kechko κατά Ουκρανίας, της 8.2.2006, σκέψη 23, Vilho Eskelinen και λοιποί κατά Φινλανδίας, της 19.4.2007, σκέψη 94, Andrijevica κατά Λετονίας, της 18.2.2009, σκέψη 77), με συνέπεια να μην αποκλείεται, κατ' αρχήν, διαφοροποίηση του ύψους του μισθού ή συνταξιοδοτικής παροχής αναλόγως με τις επικρατούσες εκάστοτε συνθήκες. Εξάλλου, για να είναι σύμφωνη με τις διατάξεις του άρθρου 1 του Πρώτου Προσθέτου Πρωτοκόλλου, εκτίμηση σε περιουσιακής φύσεως αγαθό, υπό την ανωτέρω έννοια, πρέπει να προβλέπεται από νομοθετικές ή άλλου είδους κανονιστικές διατάξεις, καθώς και να δικαιολογείται από λόγους γενικού συμφέροντος, στους οποίους περιλαμβάνονται, κατ' αρχήν, και λόγοι συναπτόμενοι προς την αντιμετώπιση ενός ιδιαίτερος σοβαρού, κατά την εκτίμηση του εθνικού νομοθέτη, δημοσιονομικού προβλήματος.

σύμβασης εργασίας, διαιτητική απόφαση ή με ατομική σύμβαση εργασίας ή συμφωνία, για λειτουργούς, υπαλλήλους και μισθωτούς του Δημοσίου, Ν.Π.Δ.Δ., Ν.Π.Ι.Δ. και Ο.Τ.Α., καθώς και για τα μόνιμα στελέχη των Ενόπλων Δυνάμεων και αντίστοιχους της Ελληνικής Αστυνομίας, του Πυροσβεστικού και Λιμενικού Σώματος, καταργούνται από 1.1.2013». Εντούτοις, σύμφωνα με όσα αναλυτικά αναπτύχθηκαν στη μεζονα σκέψη της παρούσας, η ως άνω διάταξη τυχάνει ανεπάρμοστη ως αντικείμενη στο Σύνταγμα και στις έχουσες υπερνόμοθετική ισχύ διατάξεις διεθνών συνθηκών, εφόσον υπερεί από τους ενάγοντες το δικαιούμενο κατοχυρωμένο και αξιοπρεπές επίπεδο διαβίωσης. Με τις παραπάνω σκέψεις ο ισχυρισμός των εναγόντων περί μη εφαρμογής της ως άνω διάταξης του ν. 4093/2012 (με βάση την οποία ο εναγόμενος Ο.Τ.Α. κατήργησε τα εβδομάτα Χριστουγέννων, Πάσχα και αδειάς και ως εκ τούτου μείωσε τις αποδοχές τους), ως αντισυνταγματικής, πρέπει να γίνει δεκτός ως ουσία βάσιμος και εν μέρει δεκτή ως ουσία βάσιμη η σ' αυτήν στηριζόμενη αγωγή τους και πρέπει, επομένως, να υποχρεωθεί ο εναγόμενος να καταβάλει σε έκαστο των εναγόντων τα ποσά που είναι λογούν στα εβδομάτα Χριστουγέννων, Πάσχα και αδειάς για το χρονικό διάστημα από 1-5-2013 έως 28-5-2015. Πλην όμως από τις αξιώσεις των εναγόντων, όπως αυτές εκτίθενται στην υπό κρίση αγωγή, θα πρέπει να απορριφθούν συλλήβδην α) κατά και μέρος το Δέδρο Πάσχα του έτους 2013, καθόσον υπέκεισαν στη δική παραγραφή του ν. 4270/2014, δεδομένου ότι η αγωγή εκδόθηκε στον εναγόμενο την 29-5-2015 (βλ. σχετ. την υπ' αριθ. 9.018B/29-5-2015 έκθεση επίδοσης του δικαστικού επιμελητή στο Πρωτοδικείο Λαμίας Σπυρίδωνα Ζώη) και το χρονικό σημείο έναρξης της παραγραφής, σύμφωνα με όσα εκτέθηκαν στη μεζονα σκέψη της παρούσας, είναι ο χρόνος γένεσης της κάθε επιμέρους αξίωσης - εν προκειμένω η 25^η.

Απριλίου 2013... και όχι το τέλος του έτους εντός του οποίου αυτές γεννήθηκαν. Επομένως κάθε ένας από τους ενάγοντες δικαιούται να λάβει τα δώρα και επιδόματα όπως αυτά καθορίστηκαν από την διάταξη του άρθρου 16 του Ν. 4024/2011 (ενιαίο μισθολόγιο) και ειδικότερα 1) για το έτος 2013 α) το επίδομα αδείας ύψους 250 ευρώ και β) το δώρο Χριστουγέννων ύψους 500 ευρώ; 2) για το έτος 2014 α) το δώρο Πάσχα ύψους 250 ευρώ, β) το επίδομα αδείας ύψους 250 ευρώ και γ) το δώρο Χριστουγέννων ύψους 500 ευρώ και 3) για το έτος 2015 το δώρο Πάσχα ύψους 250 ευρώ. Ητοι έκαστος εξ αυτών δικαιούται το συνολικό ποσό των 2.000,00 ευρώ με το νόμιμο τόκο από την επομένη της επίδοσης της αγωγής.

Κατόπιν αυτών, θα πρέπει να γίνει κατά ένα μέρος δαστή η αγωγή ως βέβαιη και κατ'ουσίαν και να υποχρεωθεί ο αναγόμενος να καταβάλει σε καθέναν από τους ενάγοντες, για την ως άνω αιτία, το ποσό των 2.000,00 ευρώ, με το νόμιμο τόκο από την επομένη της επίδοσης της αγωγής και να κηρυχθεί προσωρινά εκτελεστή η απόφαση για το ήμισυ του επιδικαζομένου ποσού σε καθέναν από τους ενάγοντες, γιατί κατά την κρίση του Δικαστηρίου, η καθυστέρηση στην επίδοση για όλα τα ποσά είναι δυνατόν να προκαλέσει σημαντική ζημία στους ενάγοντες. Τέλος, η δικαστική δαπάνη πρέπει να συμψηφιστεί μεταξύ των διαδίκων, διότι η ερμηνεία των διατάξεων που εφαρμόστηκαν ήταν ιδιαίτερα δυσχερής, όπως προβλέπεται στο άρθρο 179 ΚΠολΔ και ορίζεται στο διατακτικό.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ αντιμωλία των διαδίκων.

ΔΕΧΕΤΑΙ εν μέρει την αγωγή.

ΤΜΗΜΑ ΑΣΦ. ΛΑΜΙΑΣ

48754 P.003

ΓΕΝΙΚΟ ΛΟΓΟΤΗΦΕΙΟ
Α.Μ. Δ.Σ.
ΛΕΩΝΑΡΕΩΣ
ΤΗΛ. 22104
FAX: 22104
ΚΑΤΕ
Ε-MAIL: 22104

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ τον εναγόμενο να καταβάλει σε έκαστο των εναγόντων το ποσό των δυο χιλιάδων ευρώ (2.000,00 €), με το νόμιμο τόκο από την επομένη της επίδοσης της αγωγής.

ΚΗΡΥΣΣΕΙ την απόφαση, ως προς την αμέσως πραγματοποιημένη καταψηφιστική της διάταξη και για το ήμισυ του επιδικαζομένου ποσού σε καθένα από τους ενάγοντες, προσωρινά εκτελεστή.

ΣΥΜΨΗΦΙΖΕΙ τα δικαστικά έξοδα μεταξύ των διαδίκων.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίστηκε και δημοσιεύτηκε στη Λαμία την 12-9-2016 σε έκτακτη, δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριο του παρόντος Δικαστηρίου από των των διαδίκων και των πληρεξουσίων δικηγόρων τους.

Η ΕΠΙΘΗΘΑΚΤΕΣ

ΠΑΡΑΚΕΥΗ ΔΟΥΛΓΕΡΗ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

ΕΥΑΝΘΙΑ ΚΑΡΑΤΡΑΝΤΑ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΤΙΜΟΤΙΚΗ ΔΙΑΚΡΙΣΗ ΙΑΡΥΜΑΤΟΣ ΜΙΟΤΤΗ 2010

ΠΡΟΪΟΦΟ
ΠΡΟΣΤΗΝΕ ΥΙΟ
ΠΡΟΣΤΗ ΚΟΙ
19-9-2016
ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

